

(1941 -)

KADİR İNCİ

1941 senesinde Konya'nın Ermenek Kazasına bağlı Büyükkarapınar Köyü'nde dünyaya geldi. İlkokulu köyünde tamamladıktan sonra, 1954'de ailesiyle birlikte Torbalı'nın Ayrancılar Beldesine yerleşti. Tire Kur'an Kursu'nda okuduğu sıralarda, ailesinin ziyaretine gelen Musa Yukarı Ağabey vasıtasıyla Risale-i Nur'la tanıştı. Risale-i Nur derslerini çok sevdiğinden, büyük bir şevkle derslere devam etti. Bu dönemde, özellikle eski İzmir müftüsü Hacı Salih Tanrıbuyruğu'nun: "Bediüzzaman Said Nursî İslam düşmanları ile mücadele ve mücahede ederken bizler onun kanatları altında İslam'a hizmet etmeye çalışıyoruz" şeklindeki ifadeleri onu derinden etkiler.

Nihayet 1960 senesinde, Ayrancılar'ın tanınmış simalarından Musa Yukarı ile beraber Emirdağ'da bulunan Bediüzzaman Hazretleri'ni ziyaret eder, ellerini öper ve hayır dualarını alır.

Beş kez mahkemeye verilen Kadir İnci, birisi askerde olmak üzere üç kez cezaevine girmiştir. 163. madde hükmünce sürekli gözetim altında tutularak büyük sıkıntılara maruz kaldı. Kendisine isnat edilen suç ise, sadece Kur'an ve Kur'an tefsiri olan eserleri okumaktı.

Hatıralarını okuduğumda manevî âlemimde fırtınalar koptu. Bu günün Nur talebeleri, bu kahramanların hayatlarını okuyup öğrenmelidir. Ta ki, iman ve Kur'an hizmetinin nereden, nasıl ve hangi şartlar altında bizlere intikal ettiği unutulmamalı, unutturulmamalıdır. Tâ ki mirasyedi olmayalım.

İşte bizzat kendi el yazısı ile yazıp verdiği hatıraları:

AĞABEYLER KÖYÜMÜZE GELİP GİDİYORLARDI

İzmir/Torbalı/Ayrancılar'da Musa Yukarı Ağabey vesilesiyle Nurları tanıdım. Ancak o günlerde kitapları okuyarak hak ve hakikatleri anlayabilecek durumda değildim. Yalnız itimat ettiğim insanlardan iman hakikatlerini ve Risale-i Nur'u anlamaya çalışıyordum.

Bu arada Ahmed Feyzi Kul Ağabey'in kardeşi Mehmed Emin Kul Ağabey, Muzaffer Arslan Ağabey ve Hasan Atif Egemen Hocamız gibi zatlar da köyümüze gelip gidiyorlardı. Bilhassa Bayram Yüksel Ağabey'in bir sohbet esnasında: "Kardeşlerim Risale-i Nur eserlerinden, her gün müsait vakitlerinizde, bilhassa akşamları yatmadan önce birkaç sayfa mutlaka okuyunuz" demesi, benim Nurları anlamam hususunda bir anahtar olmuştur.

Tire'de Kur'an kursunda okuduğum sıralarda Risale-i Nur'dan bazı vecizeler bastırılmış, Atif Egemen Hocamız da bunlardan bir kısmını bana göndermişti. Ben de bu vecizeleri kurstaki arkadaşlara, cami hocalarına ve ortaokul talebelerinden bazılarına vermiştim. Bu durum Kur'an Kursu idarecileri tarafından duyulunca kursa zarar gelir korkusuyla beni kurstan uzaklaştırdılar. Ben de Ayrancılar'a gelip hem arazi işlerinde çalışıp, hem Risalelerle meşgul olup, hem de Hasan Atif hocamızdan Osmanlıca okuma yazmayı öğrenmeye çalışıyordum. Beni tekrar Tire Kur'an kursundan çağırdılar ve mezuniyet belgemi verdiler. O günlerde Türkiye basınında lehte ve aleyhte Üstad Hazretleri'nden çok bahsediliyordu. Bu şekilde bizde Üstad Hazretleri'ni görme, ziyaret etme hususunda büyük bir aşk ve şevk uyanmıştı.

MEKKE VE MEDİNE'DE OLSAM DA, TÜRKİYE'YE GELMEM LAZIM

Nihayet Musa Yukarı Ağabey'le görüşüp Üstad Hazretleri'ni ziyaret etmeye karar verdik ve yola çıktık. Sene 1960. O günlerde Üstad Hazretleri'nin Ankara'ya geleceğini duymuştuk. Onun için biz de Ankara'ya gittik Fakat Üstad Hazretleri'nin Ankara'ya girmesine dönemin İçişleri bakanı tarafından müsaade edilmemiş ve Emirdağ'da ikamete memur edilmişti. Bu münasebetle biz de Ankara'da sadece

bir gün kaldık. Orada Hacı Bayram Camii civarında Murat Lokantası üzerinde bir evde derse katıldık. Türkiye'nin birçok bölgesinden gelen Risale-i Nur talebeleri ve ağabeyler vardı. Ahmed Feyzi Kul, Bekir Berk, Selahaddin Çelebi, Ceylan Çalışkan Ağabeyler de bunlar arasındaydı. O gün oradaki derslerden çok istifade ettik.

Ertesi gün Ankara'dan ayrılıp Üstad Hazretleri'ni ziyaret etmek niyetiyle Emirdağ'a geldik. Bir caminin önüne varıp, oradaki insanlardan Üstad Hazretleri'nin evini sorduk. Bir delikanlı bize evi gösterdi. Biz evin kapısını çaldık. Fakat tam o anda bir sivil polis memuru bizi tutup karakola götürdü. Karakolda bizi birkaç saat beklettiler.

Daha sonra komiser geldi, ayrı ayrı ifadelerimizi aldı, Emirdağ'a niçin geldiğimizi sordu. Nur talebelerinden kimleri tanıdığımızı ismen söylememizi istediler. Biz de, ismen kimseyi tanımadığımızı, Risale-i Nur eserlerini okumakta olduğumuzu ve Üstad Hazretleri'ni ziyaret için geldiğimizi söyledik. Onlar da bize: "İlk işiniz Emirdağ'ı terk etmek olsun, eğer tekrar yakalanıp gelirseniz sizi döver ve eziyet ederiz gibi tehdit içeren sözler söylediler.

Biz karakoldan ayrıldık, hareket tarzımızı belirlemek için istişare yaptık ve şu karara vardık: "Biz bu akşam burada kalıp, buradaki ağabeylerle görüşelim onların tavsiyelerine göre hareket edelim" dedik ve Mehmed Çalışkan Ağabey'in dükkânına varıp durumumuzu anlattık. Ağabey de bize:

"Üstad'ımız bu saatten sonra ziyaretçi kabul etmez, bu akşam burada kalın, yarın ziyaret edersiniz" dedi. Biz de oradan ayrılıp bir otele gittik, o gece orada kaldık. Sabahleyin Üstad Hazretleri'nin evinin çok yakınında bulunan bir bakırcı dükkânına vardık. Orada bir müddet beklerken Üstad'ın evinden bir ağabey çıktı. Biz hemen onun yanına vardık ve Üstad'ı ziyaret için beklediğimizi söyledik. O ağabey bize: "Üstad'ımız bu günlerde ziyaretçi kabul etmiyor, fakat sizin için Zübeyir Ağabey'e söyleyeyim, o da Üstad'a söyler, Üstad'ımız kabul ederse ziyaret edersiniz" dedi. Biz o sırada Cevşen okuyup Üstad'ımızı ziyaret edebilmek için dua ediyorduk.

Tekrar kapı açıldı, Üstad'ın bizi çağırdığını söylediler. Biz de içeri girdik. Üstad'ımız karyolaya benzer bir divan üzerinde oturuyordu. Bize elini uzattı. Önce Musa Ağabey, arkasından ben elini öpüp, bize gösterilen yere oturduk. Musa Ağabey'e: "Seni Zübeyir'im gibi", bana da: "Seni Sungur'um gibi talebeliğe kabul ediyorum" dedi. O anda yanında Zübeyir Ağabey bulunuyordu. Üstad'ımızın sesi az çıktığı için konuşmalarını bize tekrarlıyordu. Üstad'ımız:

"Dinsizliğin bel kemiği kırılmıştır, artık doğrulamaz" dedi. Ve Risale-i Nur'u çok okumanın kendisini ziyaret etmekten daha ehemmiyetli olduğunu; İzmir'e de gelmek istediğini, fakat ehl-i dünyanın çok evhamlandığı için şimdilik vazgeçtiğini; Pakistan'dan bir Bakan'ın yanına geldiğini ve: "Üstad'ım senin kıymetini burada bilmiyorlar, seni memleketime davet ediyorum" dediğini; cevap olarak da: "Ben orada olsam, hatta Mekke ve Medine'de de olsam, hizmet için yine Türkiye'ye gelmem lazım, çünkü hizmetin merkezi burasıdır" dediğini anlattı.

BİNECEĞİMİZ ARABAYI GÖRMÜŞTÜ

Üstad'ımız bu konuşmalarından sonra bize doğru elini uzattı. Zübeyir Ağabey, Üstad'ın bizim gitmemiz için müsaade verdiğini söyledi. Biz de ayağa kalkıp tekrar elini öptük. Zübeyir Ağabey'e: "Bunları otobüse bindirip öyle gel" dedi. Biz kapıdan dışarı çıktık, hemen araba geldi, biz de arabaya binip oradan uzaklaştık. Eğer biraz geç kalsaydık, arabayı kaçırıp, tekrar polislerin eline düşme ihtimalimiz vardı. Üstad Hazretleri'nin Eskişehir tarafından gelen arabayı görürcesine bizi o saatte yolcu etmesi, bizim o tehlikeden kurtulmamıza vesile oldu. 1960'lı yıllarda saatlerce hatta günlerce araba beklemeden bir yere gitmek mümkün değildi.

Biz oradan ayrılıp Ayrancılara geldik. Takriben üç ay kadar bir zaman geçmişti ki, Üstad Hazretleri'nin vefat haberini aldık. Allah Üstad'ımızdan ve bütün Nur talebelerinden razı olsun. Âmin..

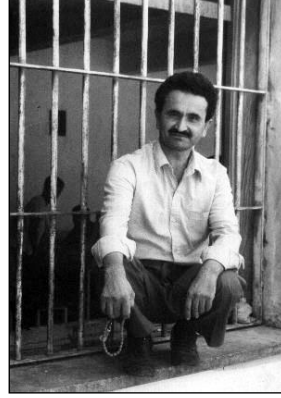
KARAKOL VE HAPİSHANE HATIRALARI

Sene 1962. Ayrancılar'dayım. Bir gün Cumhuriyet Gazetesinde Risale-i Nur'la ilgili bir yazı çıkmıştı. Yazı aleyhte olmasına rağmen Risale-i Nur'un neşrine, duyulmasına sebep olduğunu düşünerek gazeteye bir teşekkür telgrafi çekmiştik. Telgrafın altında benim imzam bulunuyordu. Bunu bahane ederek beni karakola çağırdılar. İfademi aldıktan sonra savcılığa sevk ettiler. Savcılıkta sormaları üzerine:

"Risale-i Nur'u okuduğumu, okuyacağımı ve bu hususta verilecek en ağır cezadan bile korkmayacağımı" söyledim. Savcı kızarak beni tevkif etti. Yaklaşık bir ay sonra beni Torbalı'da mahkemeye çıkardılar. Mahkemeye avukat olarak rahmetli Bekir Berk ve Necdet Doğanata katıldılar. Orada Bekir Ağabey'in:

“Cennet ucuz değil, Cehennem dahi lüzumsuz değil” şeklindeki Risale-i Nur’da yer alan bir vecizeyi unutamıyorum. Duruşmada mahkememi İzmir 2. Ağır Ceza’ya, beni de meşhur Buca Cezaevine sevk ettiler.

Buca Cezaevinde bulunduğum zaman içerisinde, Kur’an ve elimde bulunan Risale-i Nur’la meşgul oluyordum. 14.12.1962 tarihinde İzmir 2. Ağır ceza Mahkemesine çıkarıldım. Mahkemede Necdet Doğanata vekilim olarak bulunuyordum. Neticede yapılan duruşma sonunda hâkimler, isnad edilen suçun oluşmadığını hükmederek beraatımıza karar verdiler.

Kadir İnci İzmir Buca Cezaevinde

Böylece üç ay kadar tutuklu kaldıktan sonra cezaevinden çıkmış oldum. Allah kusurlarımıza kefarete yazsın inşallah.

İNSANLAR OKULLARDA YETİŞİR, BİTKİLER GİBİ TOPRAKTAN ÇIKMAZLAR

İzmir 2. Ağır Ceza Mahkemesi, Risale-i Nur’u okumanın suç olmadığına ve benim de hareketlerimde suç unsuru bulunmadığına karar verilmesine rağmen, durumum askerlik şubesine bildirilmiş. Beni şubeye çağırdılar, gittim.

Bir Albay beni odasına çağırdı. Üstad’ımız, Risale-i Nur ve umum hocalar aleyhinde konuşmaya başladı. Bir müddet daha devam ettikten sonra, müdahale ettim. Dedim ki: “Kumandanım! Risale-i Nur kitaplarının ve umum hocalarımızın aleyhinde konuşunuz. Bilirsiniz ki: ‘Delilsiz, ispatsız hiç bir şey kabul edilmez. Madem aleyhte konuşuyorsunuz, sözlerinizin doğruluğunu ispat ediniz. İsterseniz size Risale-i Nur’dan istediğiniz eserleri getireyim, beraber okuyalım, yanlış gördüğünüz yerleri bana anlatın” dedim. Bu mevzuda güya anlaşmıştık.

Sonra o Albay’a dedim ki: “Eğer hocalarımız yetersiz ise ve bazı kusurları varsa bunun kabahatini onlara veremeyiz. Hem hepsini de suçlayamayız. Çünkü insanlar okullarda yetişir. Bitkiler gibi topraktan çıkmazlar. Mesela, bundan kırk sene evvel Tıp Fakülteleri kapatılmış olsaydı, bugün hastalarımız kocakarı ilaçlarıyla tedavi olmaya çalışırlardı. Çünkü ortalıkta uzman doktor bulunmazdı. Aynen öyle de: Din derslerinin yasak edildiği, Kur’an kurslarının kapatıldığı, yetişmiş din âlimlerinin hapsedildiği, hatta idam edildiği bir süreçten geçiyoruz. Elbette böyle bir dönemde yetişen hocalarımızdan mükemmel olmalarını bekleyemeyiz...” dedim.

Bu sözlerim As. Şb. Başkanı Albay’ı kızdırmıştı. Konuşmamızın mecrasını başka tarafa çevirmek istedi. Birkaç tartışmamız daha oldu. Bu sözlerim de Albay’ı kızdırdı ve söylenmemesi gereken çirkin ve galiz sözler söyleyerek beni oradan uzaklaştırdı.

ASKERDE İKEN YAŞADIKLARIM

Aradan bir buçuk sene kadar geçti, 1964’te asker oldum. İki ay Amasya’da, iki ay da Samsun’da kaldıktan sonra, Erzurum Askerlik Şubesi’nde askerliğime devam ettim. Şubede üç bölüm bulunuyordu. Ben üçüncü bölümde çalışıyordum. Gizli evraklar ise birinci şubeye geliyordu. Bir gün orada çalışan bir arkadaşımız, benim hakkımda bir evrak geldiğini söyledi. Gelen evrakta benim; “Rejim aleyhtarı olduğum ve Mustafa Kemal’i sevmediğim ve dikkatli olunmam gerektiği” şeklinde ifadeler yer almıştı.

Bu haberi aldıktan birkaç gün sonra beni inzibat karakoluna çağırdılar. Orada bir binbaşı karşıladı. Bana Risale-i Nur okuyup okumadığımı sordu. Ben de “Risale-i Nur’u okuduğumu ve okumakta olduğumu” söyledim. Bana kızdı: “Bu yasak kitapları niçin okuyorsun?” diye bağırıp çağırmaya başladı. Bir müddet daha konuştuğuktan sonra, ben söze karıştım. Dedim ki: “Dini bir eserin suç olup

olmadığını inceleyip karar veren iki merci vardır. Birisi Adli Mahkemeler, diğeri de Diyanet İşleri Başkanlığı'dır. Bu iki kurumun Risale-i Nur hakkında verilmiş yüzlerce beraat kararları vardır. Bunlar birliktir raporlarına dayanır. Gerekirse bunları size ibraz edebilirim..." Bu konuşmamdan sonra, binbaşının biraz önceki sert tutumunu yumuşatıp, mutedil bir havaya girdiğini gördüm. Bu suretle daha fazla bir şey sormayarak gitmeme müsaade ettiler.

Ben tekrar şubeye geldim. O günlerde sık sık aramalar yapılıyordu. Ben de yanımda bulunan Risaleleri güvenli bulduğum yerlere saklıyordum. Yine bir gün aramanın yapılacağını anladım. Aceleyle kitaplarımı daha emniyetli bir yere saklamak için elime almıştım ki; cürüm-ü meşhud (!) halinde yakalandım. Birkaç tekme-tokat kahvaltısından sonra, beni mahkemeye sevk ettiler.

Aradan bir hafta geçmişti ki, bir akşam vakti şubenin önünde bir askeri jip durdu. İçerisinden bir binbaşı ile iki er çıktı. Birinin elinde daktilo vardı. Şubeye girdiler ve beni çağırdılar. Askerlik şubesinden iki yüzbaşının da orada olduğunu gördüm. Elimden aldıkları, Âyetü'l-Kübra, Küçük Sözler ve İhlâs Risaleleri gibi Osmanlıca yazılmış eserler masalarının üzerindeydi. Kimliğini sorduktan sonra bu kitapları Osmanlıca olarak kimin yazdığını sordular. "Ben yazdım" deyince de, "Okuyabilir misin?" dediler. "Evet, okurum" deyince, İhlâs Risalesi'ni elime verdiler. Ben bir iki sayfa okudum. "Artık yeter" dediler. Ve ifadem alan Binbaşı bana teşekkür etti. Daha başka bir şey sorduklarımı hatırlamıyorum. Demek ki müspet insanlardı ki, artık terhis oluncaya kadar, beni bir daha mahkemeye çağırmadılar. Terhis olduktan sonra da; "Kovuşturmaya gerek görülmemiştir" şeklinde bir kararı Torbalı Askerlik Şubesi'ne göndermişler. Onu da bana daha sonra tebliğ ettiler.

GIYABIMIZDA TEVKİF KARARI VERİLDİ

Askerden geldikten sonra, 1970 senelerinde, Ayrancılar Kur'an Kursu'nun temel atma merasimi yapılacaktı. Temel atma töreninden bir hafta önce, okulumuzun bahçesinde bulunan Mustafa Kemal'in büstünün başına, bir gece içinde insan pisliği sürmüşler. Ertesi gün Torbalı Kaymakamı, Savcı ve birçok emniyet mensubu Ayrancılar'a gelmiş. Olayın faillerini araştırmışlar. Ve yanlış bir kanatla bu işi yapsa yapsa Nurcular yapar diyerek on, on iki kişiyi tevkif etmişler.

Biz o günlerde köyde yoktük. Merhum Hüseyin Yukarı ile beraber Aydın tarafına gitmiştik. Buna rağmen giyaben hakkımızda tutuklama kararı çıkarmışlardı. Tutuklama kararını gazetelerden öğrendik. Etrafımıza sorduk, araştırdık; "Acaba teslim olup cezaevine girsek mi? yoksa dışarıda mı kalsak?" diye. Suçsuzduk, dışarıda kalmamız tavsiye edildi. Böylece firarî hayatımız başlamış oldu. Bazı gün ve gecelerde evimize gelip gidiyorduk. Bunu duyan jandarmalar bizi yakalamak için evlerimizin etrafında günlerce nöbet tutmuşlar. Neyse ki, bir ay kadar süren firarî hayatımız, cezaevindeki kardeşlerimizin tahliyesi ile sona ermiş oldu.

TEKRAR BUCA CEZAEVİ

Biz evlerimizde Kur'an ve iman derslerine haftanın belli günlerinde toplanarak devam ediyorduk. 1980-1981 seneleriydi. Yine bir gece, Kur'an ve Risale-i Nur eserlerini okumak, mütalaa etmek için bir evde toplanmıştık. Birden emniyet kuvvetleri evimize baskın düzenlediler. Orada bulunan yaklaşık on, on beş kişiyi İlçe Jandarma Karakolu'na götürdüler, ifademizi aldılar, bir gece karakolda nezarete kaldık. Ertesi gün bizi savcılığa çıkardılar, savcı ifademizi aldıktan sonra bizi tevkif etti.

Bir ay kadar Torbalı Cezaevi'nde kaldıktan sonra, bizi Buca Cezaevine gönderdiler. Mahkememiz de İzmir Ağır Ceza'ya intikal ettirildi. O günlerde cezaevleri çok kalabalıktı. Bu sebeple bizi birer ikişer muhtelif koğuşlara dağıttılar. Mustafa Ali Yukarı ile beni aynı koğuşa verdiler. Yer darlığından dolayı bir müddet Mustafa Ali ile aynı yatakta yatmak zorunda kaldık. Biz orada bulunduğumuz sürece yanımda bulunan Risalelerden okuyorduk. On günde bir defa da hatim indiriyorduk. Diğer mahkûmlara da bu iman derslerinden okuyorduk, çok istifade ediyorlardı. Namazlarımızı ekseriyetle mahkûmlarla cemaat yaparak kılıyorduk.

Bu şekilde altı ay kadar Buca Cezaevi'nde kaldıktan sonra; son duruşmada bazılarımız yedişer, bazılarımız da birer sene hapis cezası aldık. Yedişer ay ceza alanlar hemen, diğerleri de müddeti dolunca tahliye oldular.

163. madde kalkıncaya kadar, ara sıra çağırıp ifadelerimizi alıyorlardı. Şimdi Allah'ın izniyle bu durumlar kalmadı, hizmet bütün yönleriyle devam ediyor. Devletimizin de Risale-i Nur talebeleri hakkında asılsız evhamları kalmadı. Allah bizleri rızasından ve Kur'an-ı iman hizmetlerinden ayırmasın ve salih kullarının ve Nur talebelerinin dualarına mazhar eylesin. Âmin...